

Thơ cho tuổi sáu hai *

Ngày ngắn, tháng ngắn, đường ngắn
Chỉ có tóc là cứ dài
Thêm đứa bạn vừa xuất ngoại định cư sáng nay
Đứa thứ tám trong năm
Và người thứ bao nhiêu trong 90 triệu con người
Bảo nước Việt Nam không sống nổi
Phải đi thôi
Em trở về nhà tóc rối
Nhìn anh lắc đầu
Chỗ thứ 20 từ chối
Ghế ấy giá 500
Làm sao mình lo nổi
Anh ôm em chẳng biết nói gì
Hay là chúng mình đi
Mỹ, Úc, Canada, Đại Hàn, Nhật Bản...
54 di dân
75 di tản
Bây giờ đi gì không biết nữa
Tháng tháng, ngày ngày lặng lẽ nổi nhau đi
Phố mỗi ngày thêm chật
Vòm lá me xanh khói bụi đốt tàn
Xe mỗi giờ thêm kẹt
Người ta giết nhau vì một cái liếc nhìn
Bao ngày rồi không dám ăn cá
Thịt heo giả thịt bò
Sói giả người
(...)
Ở lại nghe em, làm nghề gì lương thiện mà sống
Anh sợ rồi mình cũng giống như ông cụ mình hay mua đồ ăn
cho
Héo úa ngồi bên vệ đường
Tay run run vé số
Tiếng rao đứt nghẹn
Rồi một ngày mưa trượt chân ngã đập đầu
Thế là hết một đời

Một đời vô ích
Sách vở giờ vô dụng hết
Chỉ đủ đốt sưởi một đêm mưa
Giá mà anh hút được thuốc
Giá mà anh không sợ chai rượu này vơi
Giá như em đừng có xa vơi
Anh sẽ ôm em cho thật chặt
Sẽ nói về một thời để yêu và một thời để mất
Sẽ vạch mặt từng thằng nham hiểm nhất
Ăn của dân hút đến tận xương
Sẽ không nói chuyện về chiến tranh
Ôi chiến tranh muôn thuở
Thời nào cũng chiến tranh
Thằng Trung Quốc khốn nạn
Nhưng đừng chửi nữa
Khuôn miệng này là để hun anh
Anh muốn đêm nay qua thật nhanh
Cái đêm trường nô lệ
Nô lệ tư tưởng, nô lệ tư duy
Nô lệ cả tình yêu mù quáng
Sắp 62 rồi
62 năm sống trên đời
Lần đầu tiên thấy bớt yêu nước mình một chút

*Thơ của tác giả **Huỳnh Trọng Khang** ở tạp chí Da Màu

<http://damau.org/archives/45640>

Nguyên văn **Thơ cho tuổi 22.**

Thấy ngồ ngộ, bèn sửa lại con số từ 22 thành 62 cho phù hợp khẩu vị...cnty k2. Xin cáo lỗi cùng tác giả Huỳnh Trọng Khang